Поза тихий за Дунай,
Де мій сокіл пробував,
Лети, гадко, в чужий край,
Де го туга обгортає.

Неси душу там мою,
Легкокрилий вітроньку,
Руську пісню неси му,
Щиру брата пісеньку.

Тужно, тужно там тобі,
Милий брате рідненький,
Но по студеній зимі
Вітрець дихне тепленький.

Серед лугу край води
Зацвіла калина;
Будь веселий, щаслив ти,
То щаслива й родина.
[Кінець 1833 — початок 1834]